

Kofferdood

Michael Connelly bij Boekertij:

Tunnelrat
Betonblond
Nachtgoud
De laatste coyote (Hartzuur)
De dichter
Kofferdood
Bloedbeeld
Spoordood
Maanstand
Donkerder dan de nacht
Stad van beenderen
De jacht
Verloren licht
Stroomversnelling
Slotakkoord
De Lincoln-advocaat
Echo Park
Blind vertrouwen
Het laatste oordeel
Ongrijpbaar
Tweede leven
De herziening
Het recht om te zwijgen
De val
De zwarte doos
De interne jury
Brandhaard
Over de grens
De keerzijde
De nachtploeg
Twee soorten waarheid
De stilte van de nacht
Het nachtvuur
Een gewaarschuwd man
De wet van de onschuld

boekertij.nl

Michael Connelly

Kofferdood

ISBN 978-90-225-5205-6
ISBN 978-94-6023-719-5 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Trunk Music*
Vertaling: Frans Hempen
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock en AdobeStock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 1997 by Hieronymus, Inc.
© 1997, 2014 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Bosch reed over Mulholland Drive naar de Pas van Cahuenga en ineens hoorde hij muziek. Flarden strijkers en verdwaalde blazers klonken op uit de bruine, zongeblikerde heuvels, gedempt door het monotone geraas van het verkeer op de Hollywood Freeway. Hij kon het stuk niet thuisbrengen, maar hij wist dat hij recht op de bron van het geluid afging.

Hij minderde vaart toen hij de wagens aan de kant van de weg zag staan, bij een grindweg. Twee burgerwagens van de recherche en een patrouillewagen. Bosch zette zijn Caprice erachter en stapte uit. Een agent in uniform stond in zijn eentje tegen de bumper van de patrouillewagen geleund. Geel politielint, een alledaags verschijnsel in Los Angeles, hing van de zijspiegel van de patrouillewagen over de grindweg en was aan het bord aan de andere kant vastgemaakt. Op het zwarte bord stond een tekst in witte letters, die bijna geheel ondergespoten waren met graffiti:

LOS ANGELES BRANDWEER: BRANDPREVENTIE
GEMEENTELIJKE BRANDWEG
VERBODEN TOEGANG – VERBODEN TE ROKEN

De straatagent was een forse kerel, met een roodbruin verbrand gezicht en kort, stekelig blond haar. Hij kwam overeind toen Bosch op hem af liep. Het eerste wat Bosch aan hem opviel, behalve dat hij zo groot was, was zijn wapenstok. Het ding hing aan een ring aan zijn riem en op het slaggedeelte zaten slijtageplekken. Het aluminium blonk op sommige plekken door de afgebladderde zwarte verf heen. Straatvechters droegen hun geschonden stokken met bravoure, als een herkenningsteken, een weinig subtiele waarschuwing. Deze

smeris was een vechtjas, daar kon je vergif op innemen. Op het plaatje boven zijn borstzak stond zijn naam: Powers. Hij keek Bosch aan van achter zijn Ray Ban-zonnebril, ook al had de schemering al lang ingezet. De donkere brillenglazen weerspiegelden de oranje wolken van de avondlucht. Zo'n zonsondergang deed Bosch altijd denken aan de branden die de hemel een paar jaar geleden rood hadden gekleurd, tijdens de rellen.

'Harry Bosch,' zei Powers, enigszins verbaasd. 'Sinds wanneer ben jij weer actief?'

Bosch keek hem even aan voordat hij antwoord gaf. Hij kende Powers niet, maar dat zei nog niets. Er was waarschijnlijk geen diender in Hollywood die de verhalen over Bosch niet kende.

'Al een tijdje,' zei Bosch.

Hij maakte geen aanstalten om hem de hand te schudden. Dat deed je niet op een plaats delict.

'Is dit je eerste zaak sinds je weer terug bent?'

Bosch haalde een sigaret tevoorschijn en stak die op. Dat was tegen de korpsregels, maar het kon hem niets schelen.

'Zo ongeveer.' Hij begon ergens anders over. 'Wie zijn er?'

'Edgar en die nieuwe van Pacific, die net zo'n kleurtje heeft.'

'Rider.'

'Zal wel.'

Daar ging Bosch verder niet op in. Hij wist wat er achter de minachting in de stem van de diender schuilging. Het maakte niet uit dat hij wist dat Kizmin Rider talent had en een uitstekende rechercheur was. Powers zou er toch maling aan hebben, zelfs als Bosch dat tegen hem zei. Powers was er waarschijnlijk van overtuigd dat hij alleen maar nog steeds een blauw uniform droeg in plaats van een gouden recherche-insigne omdat hij blank was in een tijd waarin vrouwen en minderheden voorrang kregen bij werving en promotie. Dit was een etterende wond waar je maar beter niet aan kon peuten.

Blijkbaar vatte Powers Bosch' zwijgen op als tegenspraak. Hij ging door.

'Hoe dan ook, ze hebben tegen me gezegd dat ik Emmy en Sid met de auto door moest laten als ze aankomen. Ze zullen wel klaar zijn met zoeken. Je kunt rustig met de wagen gaan, denk ik.'

Bosch moest even nadenken voordat hij begreep dat Powers het

over de medewerkers van de patholoog-anatoom en de technische recherche had. Hij had het over hen alsof ze gezellig kwamen picknicken. Bosch liep even naar de straat, liet de half opgerookte sigaret vallen en doofde die zorgvuldig met zijn schoen. Het zou geen beste indruk maken als hij bij zijn eerste klus terug bij Moordzaken meteen al een bosbrand veroorzaakte.

‘Ik loop wel even,’ zei hij. ‘En inspecteur Billets?’

‘Is er nog niet.’

Bosch liep naar zijn auto en pakte door het open raam zijn koffer-tje. Toen liep hij terug naar Powers.

‘Heb jij hem gevonden?’

‘Inderdaad.’

Powers was maar wat trots op zichzelf.

‘Hoe heb je hem opengekregen?’

‘Ik heb altijd een breekijzer bij me. Ik heb eerst de deur geforceerd en toen de kofferbak.’

‘Waarom?’

‘De stank. Het was overduidelijk.’

‘Heb je handschoenen gebruikt?’

‘Nee. Had ik niet bij me.’

‘Wat heb je aangeraakt?’

Daar moest Powers even over nadenken.

‘De klink van het portier, de klink van de kofferbak. Meer niet.’

‘Heeft Edgar of Rider een verklaring van je afgenomen? Heb je zelf iets opgeschreven?’

‘Nog niet.’

Bosch knikte.

‘Hoor eens, Powers, ik weet dat je apetrots op jezelf bent, maar de volgende keer laat je de auto dicht, oké? Iedereen wil wel rechercheurtje spelen, maar niet iedereen is er een. Op deze manier kun je een plaats delict goed verkloten. En volgens mij weet jij dat zelf ook wel.’

Bosch zag dat het gezicht van de diender dieprood kleurde en dat zijn kaken zich spanden.

‘Zeg Bosch,’ zei hij. ‘Wat ik in elk geval weet is dit. Als ik dit had gezegd: “Er staat een verdacht voertuig en het zaakje stinkt alsof er een lijk in de kofferbak ligt,” dan hadden jullie gezegd: “Wat weet

die Powers daar nou van?” Jullie hadden de boel in de zon laten rotten tot er helemaal niks meer over was van je mooie plaats delict.’

‘Dat zou best eens kunnen, maar dan hadden wij de boel verkloot. Nu heb jij er een puinhoop van gemaakt voor we er nog maar aan begonnen zijn.’

Powers bleef kwaad, maar hield zijn mond. Bosch wachtte even of er nog meer te bakkeleien viel en liet het er toen bij.

‘Kun je het lint nu misschien even optillen?’

Powers liep naar het lint. Hij was een jaar of vijfendertig, schatte Bosch, en liep met de geoefende bravoure van een oude rot in het vak.

In L.A. nam je die manier van lopen snel over, net als in Vietnam. Powers tilde het lint op en Bosch liep eronderdoor. Toen hij passeerde, zei de diender: ‘Pas op dat je niet verdwaalt.’

‘Heel grappig, Powers. Daar heb ik niet van terug.’

De brandweg was maar net breed genoeg voor één voertuig; aan beide kanten kwamen de struiken tot Bosch’ middel. Langs het grindpad lag troep en gebroken glas, het antwoord van de onbevoegde op het bord bij de ingang. Bosch wist dat deze weg waarschijnlijk een plek was waar de jongeren uit de stad ’s nachts hun toevlucht zochten.

De muziek klonk steeds harder naarmate hij verder liep. Maar hij kon de melodie nog steeds niet thuisbrengen. Na een paar honderd meter kwam hij bij een open plek, met grind bedekt, waarschijnlijk een commandopost voor brandweermaterieel als er een bosbrand uitbrak in de omringende heuvels. Vandaag was het een plaats delict. Aan de overkant van de open plek stond een witte Rolls Royce Silver Cloud. Naast de wagen stonden zijn twee partners, Rider en Edgar. Rider stond een schets te maken van de plaats delict terwijl Edgar met een meetlint in de weer was en haar de afmetingen door gaf. Edgar zag Bosch en begroette hem door even te zwaaien. Hij droeg een latexhandschoen en liet zijn meetlint terugspringen in de metalen houder.

‘Harry, wat bleef je lang weg.’

‘Ik was aan het schilderen,’ zei Bosch terwijl hij naar hen toe liep. ‘Ik moest me wassen, omkleden en de boel opruimen.’

Toen Bosch dichterbij de rand van de open plek kwam, verbreedde het uitzicht onder hem zich. Ze stonden op een steile rotswand die oprees boven de achterkant van de Hollywood Bowl. De gebogen concertarena bevond zich niet meer dan een paar honderd meter links van hen. En uit die arena kwam muziek van het L.A. Philharmonic. Het was het speciale Labor Day-concert op de eerste maandag in september. Bosch keek uit over zestienduizend mensen op concertstoelen, een menigte die zich uitstreckte tot de overkant van het ravijn.

‘Jezusmina,’ zei hij hardop toen het probleem tot hem doordrong. Edgar en Rider kwamen eraan lopen.

‘Wat hebben we hier?’ vroeg Bosch.

Rider gaf antwoord.

‘Een dooie in de kofferbak. Blanke man. Pistoolschoten. Veel meer zijn we nog niet over hem te weten gekomen. We hebben de bak dichtgehouden. Maar iedereen is ingeseind.’

Bosch liep op de Rolls af en ontweek de verkoolde resten van een oud kampvuur dat in het midden van de open plek had gebrand. De andere twee kwamen hem achterna.

‘Kan dit?’ vroeg Bosch toen hij vlak bij de Rolls was.

‘Ja, we zijn klaar met zoeken,’ zei Edgar. ‘Niet veel bijzonders. Wat druppels onder de auto, maar dat is het wel. De mooiste locatie die ik de laatste tijd heb meegemaakt.’

Jerry Edgar, die net als de rest van het team van thuis was gekomen, droeg een spijkerbroek en een wit t-shirt. Op de linkerborst van het shirt stond een print van een insigne en de woorden LAPD MOORDZAKEN. Toen hij langs Bosch liep, zag Harry op de achterkant van het t-shirt de tekst ONZE DAG BEGINT ALS UW DAG EROP ZIT. Het strakke shirt contrasteerde scherp met Edgars donkere huid, en zijn gespierde bovenlijf viel op toen hij met verende tred naar de Rolls liep. Bosch werkte nu al zes jaar regelmatig met hem samen, maar ze waren nooit bevriend geraakt. Dit was de eerste keer dat het Bosch opviel dat Edgar een echte sporter was, dat hij regelmatig aan de ijzers hing.

Het kwam niet vaak voor dat Edgar niet in een van zijn dure Nordstrom-pakken rondliep, maar Bosch had wel een vermoeden waarom dat nu zo was. Omdat hij er zo informeel uitzag, liep hij wei-

nig risico om het vuile werk op te moeten knappen: het inlichten van de nabestaanden.

Ze hielden hun pas in toen ze vlak bij de Rolls waren, alsof er een besmettelijke ziekte in de kofferbak zat. De auto stond geparkeerd met de achterkant naar het zuiden, en alle toeschouwers op de bovenste rijen van de arena aan de overkant hadden er uitzicht op. Bosch overdacht nog eens hoe het ervoor stond.

‘Dus je wil deze dooie uit de kofferbak halen terwijl al die lui daar met hun dure wijn en lunchpakketjes toe zitten te kijken?’ vroeg hij. ‘Ik zie het al helemaal voor me, vanavond op tv.’

‘Tja,’ antwoordde Edgar, ‘het leek ons het beste om die beslissing aan jou over te laten, Harry. Jij bent ten slotte onze derde klas.’ Hij knipoogde met een grijns.

‘Heel fijn,’ zei Bosch sarcastisch. ‘Ik ben derde klas.’

Bosch moest nog steeds wennen aan het idee dat hij teamleider was. Het was bijna anderhalf jaar geleden dat hij een officieel moordonderzoek had ingesteld, en nu stond hij ineens aan het hoofd van een team van drie rechercheurs. Toen hij in januari terugkwam van verplicht verlof, was hij ingedeeld bij de afdeling Inbraak van bureau-Hollywood. De commandant van het rechercheteam, inspecteur Grace Billets, had hem verteld dat het haar bedoeling was om hem langzaam weer te laten wennen aan het recherchewerk. Hij wist dat die verklaring niet deugde en dat ze instructies had gekregen om hem daar in te delen, maar hij had zich in zijn lot geschikt. Hij wist dat ze na verloop van tijd wel weer bij hem zouden aankloppen.

Na acht maanden papierwinkel en af en toe een arrestatie van een inbreker, werd Bosch bij de commandant op kantoor geroepen. Billets vertelde hem dat ze het tijd vond voor een andere aanpak. Het aantal opgeloste moorden had een absoluut laagterecord bereikt. Minder dan de helft van de moorden werd opgelost. Ze had het commando over het bureau bijna een jaar eerder overgenomen en met enige moeite gaf ze toe dat de meest dramatische daling had plaatsgevonden onder haar bewind. Bosch had haar kunnen vertellen dat die daling gedeeltelijk verklaarbaar was uit het feit dat zij de boekhoudkundige trucjes niet toepaste waarmee haar voorganger Harvey Pounds er keer op keer in was geslaagd de cijfers kunstmatig op te krikken. Maar hij hield dat voor zich en hoorde Billets zwijgend

aan. Het eerste deel van haar plan hield in dat Bosch vanaf begin september weer deel zou uitmaken van de afdeling Moordzaken. Rechercheur Shelby, die het werk maar nauwelijks aankon, zou Bosch' plek op Inbraak overnemen. Verder haalde Billets een jonge, slimme rechercheur binnen met wie zij eerder op bureau Pacific had gewerkt. Kizmin Rider. En ten slotte besloot ze tot de drastische verandering om niet meer zoals vanouds in teams van twee te werken. In het vervolg waren de negen rechercheurs van Hollywood Moordzaken in drie teams van drie ingedeeld. En aan het hoofd van elk team stond een rechercheur derde klasse. Bosch was derde klasse. Hij werd aangewezen als leider van Team Eén.

Er was wel een goede reden voor deze veranderingen – op papier tenminste. De meeste moorden werden binnen achtenveertig uur na hun ontdekking opgelost, en anders helemaal niet. Billets wilde meer moordzaken oplossen, dus zette ze meer rechercheurs in op elke moord. Wat er op papier niet zo mooi uitzag, vooral niet voor de negen rechercheurs, was dat er voorheen door vier koppels en één vliegende keep aan de zaken was gewerkt. In het nieuwe systeem kwam een rechercheur bij elke derde zaak die zich voordeed aan de bak, in plaats van bij elke vierde. Dit betekende: meer zaken, meer werk, vaker opdraven op de rechtbank, meer overwerk en meer stress. Het overwerk was het enige positieve. Maar Billets was een harde tante; ze trok zich niets aan van de protesten van de rechercheurs. En haar nieuwe plan bezorgde haar al gauw de voorspelbare bijnaam.

‘Heeft er al iemand met Bullets gepraat?’ vroeg Bosch.

‘Ik heb haar gebeld,’ zei Rider. ‘Ze was het weekend in Santa Barbara en had een nummer op het bureau achtergelaten. Ze komt eerder terug, maar het duurt nog minstens anderhalf uur voordat ze er is. Ze zei dat ze haar man eerst moest afzetten en dan meteen door zou karren naar het bureau.’

Bosch knikte en keek naar de achterkant van de Rolls. Meteen ving hij de geur op. Het was maar een vleugje, maar onmiskenbaar. Nergens mee te vergelijken. Hij knikte nogmaals, tegen niemand in het bijzonder. Hij zette zijn koffer op de grond, deed hem open en haalde een paar dunne rubberhandschoenen uit een kartonnen doos.

Hij deed de koffer weer dicht en zette die een meter verderop uit de weg.

‘Goed, laten we maar eens kijken,’ zei hij en hij trok de handschoenen aan. Hij had een hekel aan het strakke gevoel. ‘Laten we er maar dichtbij gaan staan. We hoeven de mensen in de Bowl niet meer waar voor hun geld te geven dan waar ze voor hebben betaald.’

‘Fraai is anders,’ zei Edgar en hij deed een stap naar voren.

Ze gingen met z’n drieën voor de achterkant van de Rolls staan om de concertbezoekers het uitzicht te benemen. Maar Bosch wist dat iedereen met een redelijke verrekijker kon zien wat er aan de hand was. Dit was tenslotte Los Angeles.

Voordat hij de kofferbak opende, zag hij dat de wagen een persoonlijk nummerbord had, bestaande uit de letters TNA. Edgar was hem voor, voordat hij zijn vraag kon stellen.

‘Die staat op naam van TNA Productions. Op Melrose.’

‘T en A?’

‘Nee, de letters T-N-A, net als op het nummerbord.’

‘Waar op Melrose?’

Edgar haalde een notitieboekje uit zijn zak en bladerde het door. Het adres dat hij noemde, kwam Bosch bekend voor, maar hij kon het niet plaatsen. Hij wist dat het in de buurt van Paramount was, de uitdijende studio die de hele noordkant van het blok met 5500 huisnummers besloeg. De grote studio werd omringd door kleinere productiebedrijven en ministudio’s. Het waren de parasieten die om de muil van de haai heen zwommen, uit op de restjes die het monster niet opslokte.

‘Oké, aan de slag.’

Hij richtte zijn aandacht weer op de kofferbak. Hij zag dat de klep voorzichtig was gesloten en niet helemaal dicht zat. Met een vinger tilde hij de klep langzaam op.

Uit de kofferbak steeg de walgelijke adem van de dood op. Bosch wou dat hij een sigaret had, maar die tijd was voorbij. Hij wist wat een advocaat kon toen met één verdwaald tipje as van een sigaret op een plaats delict. Gereede twijfel was zo gezaaid.

Hij boog zich onder de klep voorover om het beter te kunnen zien en paste op dat hij niet met zijn broek tegen de bumper kwam. Er lag een lijk van een man in de kofferbak. Zijn huid was bleekwit en hij

droeg een dure katoenen broek met een messcherpe plooi en omgeslagen pijpen, een lichtblauw overhemd met een bloemetjesmotief en een leren sportjack. Hij had blote voeten.

De dode lag op zijn rechterzij in de foetushouding, maar met zijn armen achter zijn rug in plaats van voor zich gevouwen. Bosch vermoedde dat zijn handen op zijn rug waren gebonden en dat de boeien waren verwijderd toen hij al dood was. Toen Bosch nog wat beter keek, zag hij een schaafwond op de linkerpols, waarschijnlijk veroorzaakt doordat de man zich tegen zijn boeien had verzet. De ogen van de man zaten stijf dicht en in zijn ooghoeken zat wit, haast doorzichtig gestold spul.

‘Kiz, noteer jij hoe hij erbij ligt.’

‘Oké.’

Bosch stak zijn hoofd nog verder de kofferbak in. Hij zag sporen van geronnen bloed in de mond en neus van de man. In zijn haar was gestold bloed vastgekoekt dat over zijn schouders op de bekleding van de kofferbak was gelopen en daar in een plas was gestold. Hij zag het gat in de bodem van de kofferbak waardoor het bloed op het grind eronder was gestroomd. Het gat zat een centimeter of dertig van het hoofd van het slachtoffer en vormde een perfecte opening in de metalen bak. Het was geen kogelgat. Waarschijnlijk was het een afvoer of anders een gat waar ooit een moer had gezeten die was losgetrild.

In het beschadigde achterhoofd van de man zag Bosch twee goed zichtbare rafelige gaten aan de schedelbasis. De occipitale protuberantie, schoot hem meteen te binnen. Te veel lijkschouwingen, dacht hij. Het haar vlak bij de wonden was geschroeid door de gassen die bij een pistoolschot uit de loop ontsnappen. Op de huid van de schedel waren kruitsporen te zien. De schoten waren van zeer dichtbij afgevuurd en de kogels hadden het hoofd niet weer verlaten, voor zover hij kon zien. Waarschijnlijk .22-kogels; die stuiteren in de hersenpan rond als knickers in een leeg jampotje.

Bosch keek op en zag een kleine waaier van bloedspatten aan de binnenkant van de klep. Hij bekeek ze uitvoerig, deed toen een pas achteruit en kwam overeind. Hij nam nu de kofferbak in zijn geheel in zich op. In gedachten liep hij een lijstje af. Aangezien er geen bloed op de toegangsweg naar de open plek was gevonden, was hij

ervan overtuigd dat de man hier in de kofferbak was vermoord. Toch waren er onbekende factoren. Waarom hier? Waarom zonder schoenen en sokken aan? Waarom waren de boeien van zijn polsen gehaald? Hij legde deze vragen voorlopig terzijde.

‘Heb je al naar de portefeuille gezocht?’ vroeg hij zonder de anderen aan te kijken.

‘Nog niet,’ antwoordde Edgar. ‘Herken je hem?’

Voor het eerst keek Bosch echt naar het gezicht van de man. De angst stond er nog op gegrift. De man had zijn ogen gesloten. Hij had geweten wat hem te wachten stond. Bosch vroeg zich af of het wittige spul in zijn ooghoeken opgedroogde tranen waren.

‘Nee, jij wel?’

‘Nee. Maar hij is aardig toetakeld.’

Bosch tilde de achterkant van het leren jack voorzichtig omhoog en zag geen portefeuille in de achterzak. Toen deed hij de jas open en zag dat de portefeuille in een binnenzak zat, met een label van Fred Habers-herenkleding erop. Bosch zag ook een vliegticket opgevouwen in de binnenzak zitten. Hij stak zijn andere hand in de jaszak en haalde de twee voorwerpen eruit.

‘Doe de klep maar dicht,’ zei hij en deed een pas achteruit. Edgar deed de klep langzaam dicht, als een begrafenisondernemer een doodskist.

Bosch liep naar zijn koffer, hurkte en legde de twee voorwerpen erop. Om te beginnen deed hij de portefeuille open. Er stak een hele serie creditcards in de vakjes aan de linkerkant. Achter een plastic luikje aan de rechterkant zat een rijbewijs. Op het rijbewijs stond de naam Anthony N. Aliso.

‘Anthony N. Aliso,’ zei Edgar. ‘Oftewel Tony. TNA. TNA Productions.’

Het adres was Hidden Hills, een kleine enclave aan het eind van Mulholland in de Hollywood Hills. Het was het type buurt dat omgeven was met muren en bewaakt werd vanuit een permanent bemand huisje, meestal bemand door bijklussende of gepensioneerde dienders van de politie van Los Angeles. Het adres paste wel bij de Rolls Royce. Bosch klapte het vakje voor papiergeld open en vond een bundel biljetten. Zonder het geld eruit te halen telde hij twee biljetten van honderd en negen van twintig. Hij noemde het bedrag

hardop zodat Rider dat kon noteren. Vervolgens sloeg hij het mapje van de vliegmaatschappij open. Er zat een ticket in voor een enkele reis met een vlucht van American Airlines, vertrektijd 22.05 uur vrijdagavond vanuit Las Vegas met als bestemming LAX. De naam op het ticket was dezelfde als die op het rijbewijs. Bosch controleerde de achterflap van het ticketmapje, maar er zat geen sticker of label op ten teken dat de eigenaar van het ticket bagage had afgegeven. Bosch liet de portefeuille en het ticket op zijn koffertje liggen en liep naar de wagen. Hij keek nieuwsgierig door de ramen van de wagen.

‘Geen bagage?’

‘Niets,’ zei Rider.

Bosch liep weer naar de kofferbak en deed de klep opnieuw open. Hij keek naar het lijk, haakte een vinger onder de linkermouw van het jasje en trok die omhoog. Er zat een gouden Rolex-horloge om de pols. Om de wijzerplaat zat een ring van kleine diamanten.

‘Kut.’

Bosch draaide zich om. Het was Edgar.

‘Wat?’

‘Zal ik de RGM maar bellen?’

‘Waarom?’

‘Spaghettivreter, niets gestolen, twee kogels van achteren door zijn kop. Dit is het werk van een prof, Harry. We moeten de RGM bellen.’

‘Nog niet.’

‘Ik weet zeker dat Bullets het ook zou willen.’

‘We zullen wel zien.’

Bosch bekeek de dode nog eens goed en bestudeerde de bebloede grimas op zijn gezicht. Toen deed hij de klep dicht.

Bosch liep bij de auto vandaan naar de rand van de open plek. Van hieruit had je een schitterend uitzicht over de stad. Hij keek naar het oosten uit over Hollywood en had geen enkele moeite om de torens van de binnenstad te ontdekken in de lichte nevel. Hij zag dat de lichtmasten van het Dodger Stadium aan waren voor de wedstrijd vanavond. De Dodgers stonden gelijk aan kop met Colorado, met nog een maand te gaan. Nomo stond vanavond op de werpheuvel en Bosch had een kaartje in zijn binnenzak zitten, maar hij wist

dat het valse hoop was geweest om dat mee te nemen. Vanavond kon hij wel fluiten naar de wedstrijd in het stadion. Hij wist ook dat Edgar gelijk had. Het had er alle schijn van dat de moord een maffia-afrekening was. En dus moest de Recherche Georganiseerde Misdaad worden ingelicht, misschien om het hele onderzoek over te dragen, maar in elk geval om advies te krijgen. Maar Bosch stelde dat telefoontje nog even uit. Het was al zo lang geleden dat hij een zaak had. Hij wilde die nog niet uit handen geven.

Hij keek weer naar de Bowl. Het leek erop dat het uitverkocht was. Het publiek zat in een ovaal tegen de heuvel aan de overkant op. De plaatsen het verst van de concertarena lagen het hoogst, bijna op gelijke hoogte met de open plek waar de Rolls stond. Bosch vroeg zich af hoeveel mensen er op dat moment naar hem zaten te kijken. En hij overdacht het probleem opnieuw. Hij moest het onderzoek opstarten. Maar als hij dit lijk uit de kofferbak haalde met al dat publiek erbij, zou hij op het matje worden geroepen omdat hij de stad en het korps geen goede reclame bezorgde.

Edgar leek zijn gedachten alweer te lezen.

‘Ach, Harry, wat kan het hun nou schelen? Een paar jaar geleden, tijdens het jazzfestival, lag er op deze plek een stel een half uur lang te krikken. En toen ze klaar waren, kregen ze een staande ovatie. Die gozer komt in z’n nakie naar voren en maakt een buiging.’

Bosch keek hem aan of hij het meende.

‘Het stond in de *Times*. In de rubriek “Alleen in LA”.’

‘Maar dit is het filharmonisch orkest, Jerry. Een ander publiek, snap je? En ik heb geen zin om in “Alleen in LA” te komen.’

‘Wat jij wilt, Harry.’

Bosch keek Rider aan. Die had nog niet veel gezegd.

‘Wat vind jij ervan, Kiz?’

‘Ik weet het niet. Jij bent de derde.’

Rider was klein, één meter tweeënvijftig en woog inclusief wapen niet veel meer dan vijfenveertig kilo. Ze was nooit door de selectie gekomen als het korps de fysieke criteria niet had verruimd om meer vrouwen te werven. Ze had een lichtbruine huidskleur. Haar haar was ontkroesd en kort. Ze droeg een spijkerbroek en een roze poloshirt onder een zwart jack. Dat jack kon maar nauwelijks verhullen dat ze een 9 mm Glock 17 op haar rechterheup droeg.

Billets had hem verteld dat ze met Rider in Pacific had gewerkt. Rider had zich beziggehouden met beroving en fraude, maar werd af en toe opgeroepen om mee te werken aan moordzaken met een financieel aspect. Billets zei dat Rider een plaats delict even goed kon lezen als de meeste ouwe rotten op Moordzaken. Ze had haar invloed gebruikt om Rider overgeplaatst te krijgen, maar had zich er al bij neergelegd dat ze niet lang op het bureau zou blijven. Rider was voorbestemd voor grotere dingen. Haar status als dubbele minderheid plus het feit dat ze haar werk goed deed en een beschermengel – Billets wist niet wie – op het Parker Center had, al die dingen vormden haast een garantie dat ze niet lang in Hollywood zou blijven. Dit was een laatste proeve van bekwaamheid in het veld voordat ze naar het Glazen Huis in de binnenstad zou verhuizen.

‘En de opg?’ vroeg Bosch.

‘Daar hebben we nog even mee gewacht,’ zei Rider. ‘Ik dacht dat het nog wel even zou duren voordat we de wagen konden weghalen.’

Bosch knikte. Dat was precies het antwoord dat hij verwachtte. De officiële politiegaraage was meestal de laatste die gebeld werd. Hij wou alleen het moment uitstellen waarop hij een beslissing moest nemen. Daarom stelde hij vragen waarop hij het antwoord al wist.

Maar toen nam hij toch een besluit.

‘Goed, bel ze maar,’ zei hij. ‘Laat ze nu maar komen. En zeg dat ze met een dieplader moeten komen. Begrepen? Zelfs als ze al met een takelwagen in de buurt zijn, laat ze dan omdraaien. Zeg dat het een dieplader moet zijn. Er zit een telefoon in m’n koffertje.’

‘Okido,’ zei Rider.

‘Waarom een dieplader, Harry?’ wilde Edgar weten.

Bosch gaf geen antwoord.

‘We gaan de hele boel verhuizen,’ zei Rider.

‘Wat?’ vroeg Edgar.

Rider liep door naar de koffer zonder iets te zeggen. Bosch onderdrukte een glimlach. Ze had door wat hij van plan was, en hij zag daarin een glimp van het talent waar Billets het over had gehad. Hij pakte een sigaret en stak die op. Hij stak de uitgebrande lucifer in het pakje en stopte dat weer in zijn zak.

Toen hij stond te roken, merkte hij dat het geluid een stuk beter was aan de rand van de open plek waar hij recht de arena in kon kij-

ken. Even later lukte het hem zelfs het stuk thuis te brengen dat werd gespeeld.

‘Scheherazade,’ zei hij.

‘Wat zei je, Harry?’ vroeg Edgar.

‘Die muziek. Het stuk heet Scheherazade. Ooit gehoord?’

‘Ik hoor het nou niet eens. Al die echo’s, man.’

Bosch knipte met zijn vingers. Er schoot hem ineens iets te binnen. Hij zag in gedachten de bogen van de studiopoort, een replica van de Arc de Triomphe in Parijs.

‘Dat adres op Melrose,’ zei Bosch. ‘Dat is vlak bij Paramount. Een van die studio’s van profiteurs in de buurt. Volgens mij is het Archway.’

‘Aha? Volgens mij heb je gelijk.’

Rider kwam er weer aan.

‘Die dieplader is in aantocht,’ rapporteerde ze. ‘Het kan nog een kwartier duren. Ik heb SID en ME even gebeld en die zijn ook op weg. SID is net klaar met een inbraak in Nichols Canyon, dus die kunnen er elk moment zijn.’

‘Prima,’ zei Bosch. ‘Heeft een van jullie het verhaal al met de wapenstok doorgenomen?’

‘Niet sinds we hier zijn,’ zei Edgar. ‘Ons type niet. Het leek ons beter om hem aan de derde over te laten.’

De stille boodschap was dat Edgar de racistische ressentimenten had bespeurd die Powers jegens hem en Rider koesterde.

‘Goed, dan neem ik hem wel,’ besliste Bosch. ‘Ik wil dat jullie met zijn tweeën de inventarisatie afronden en dan de onmiddellijke omgeving nog een keer afzoeken. Neem deze keer een stuk dat je nog niet hebt gedaan.’

Hij beseftte dat hij orders gaf die ze helemaal niet nodig hadden.

‘Sorry. Jullie weten wat je moet doen. Ik bedoel alleen maar dat ik dit volgens het boekje wil afhandelen. Ik heb het idee dat dit een portretfoto wordt.’

‘En de RGM dan?’ vroeg Edgar.

‘Ik zei toch: nu nog niet.’

‘Een portretfoto?’ zei Rider met een verbaasde blik.

‘Een portretzaak,’ zei Edgar. ‘Een glamourzaak. Studiozaak. Als die gast daar in de kofferbak iemand uit de filmbusiness is, iemand

van Archway, krijgen we de media op onze nek. En niet zo zuinig ook. Een dooie in een Rolls is nieuws. En een dooie showbizzbaas in de kofferbak van zijn eigen Rolls is helemaal nieuws.'

'Archway?'

Bosch liet hen alleen achter zodat Edgar haar kon voorlichten over moord, media en de movies in Hollywood.

Bosch maakte zijn vingers nat met zijn tong en doofde zijn sigaret. Hij stopte de peuk en de afgebrande lucifer in het cellofaanpakje. Langzaam begon hij de paar honderd meter af te leggen terug naar Mulholland, intussen heen en weer speurend tussen het grind. Maar er lag zo veel troep tussen het grind en de struiken dat met geen mogelijkheid te zeggen viel of iets, een sigarettenpeuk, een bierflesje of een gebruikt condoom, met de Rolls te maken had of niet. Waar hij het scherpst naar speurde was bloed. Als er bloed op de weg lag dat van het slachtoffer afkomstig bleek te zijn, kon dat erop wijzen dat de man elders was vermoord en op de open plek was achtergelaten. Als er geen bloed lag, had de moord waarschijnlijk ter plekke plaatsgevonden.

Terwijl hij tevergeefs rondneusde, merkte hij dat hij zich lekker voelde. Hij was weer aan het werk en kon zich weer wijden aan zijn missie. Bosch was zich ervan bewust dat de man in de kofferbak had moeten sterven om hem dat gevoel te geven, maar zette dat schuldgevoel snel van zich af. Of Bosch nou ooit weer terug was gekomen bij Moordzaken of niet, die man was toch wel in die kofferbak beland.

Toen Bosch op Mulholland kwam, zag hij de brandweerauto's. Het waren er twee en er stond een bataljon brandweermannen omheen, alsof ze ergens op stonden te wachten. Hij stak nog een sigaret op en keek Powers aan.

'Je hebt een probleem,' zei de agent in het blauw.

'Hoezo?'

Voordat Powers kon antwoorden, kwam een van de brandbestrijders naar voren. Hij droeg de witte helm die bewees dat hij een bataljonscommandant was.

'Gaat u hierover?' vroeg hij.

'Inderdaad.'

'Commandant Jon Friedman,' zei hij. 'We hebben een probleem.'

‘Dat hoor ik, ja.’

‘Over anderhalf uur is de show in de arena afgelopen. En daarna krijgen we vuurwerk. Het probleem is dat jullie volgens deze man daarboven met een lijk en sporen van een misdrijf zitten. Als we niet naar boven kunnen om een brandpreventiepost op te zetten voor het vuurwerk, komt er geen vuurwerk. Dat kunnen we niet toestaan. Voor je het weet vliegt de hele heuvel in de fik doordat er een pijl verkeerd terecht komt. Snapt u wat ik bedoel?’

Bosch zag dat Powers zich stond te verkneukelen. Bosch negeerde hem en wendde zich weer tot Friedman.

‘Hoe lang hebt u nodig om een post op te zetten, commandant?’

‘Niet meer dan tien minuten. Als we er maar zijn voordat de eerste de lucht in gaat.’

‘Anderhalf uur?’

‘Min vijf minuten. Die mensen daarbeneden zullen niet blij zijn als ze hun vuurwerk niet krijgen.’

Bosch beseftte dat de beslissingen grotendeels al voor hem genomen waren.

‘Ogenblikje, commandant. We zijn over een uur en een kwartier weg. U hoeft de show niet af te blazen.’

‘Weet u dat zeker?’

‘U kunt erop rekenen.’

‘Rechercheur?’

‘Wat is er, commandant?’

‘U bent in overtreding met die sigaret.’

Hij knikte naar het bord met de graffiti.

‘Neem me niet kwalijk, commandant.’

Bosch liep de weg op en trapte zijn sigaret uit. Friedman ging zijn mensen melden dat de show door zou gaan. Bosch voorzag het gevaar en haalde hem snel in.

‘Commandant, u kunt gerust zeggen dat de show doorgaat, maar kunt u dat lijk erbuiten houden? We hebben liever niet dat de media hier straks in hun helikopters boven ons hangen.’

‘Begrepen.’

Bosch bedankte hem en wendde zich tot Powers.

‘Je kunt een locatie nooit in een uur en een kwartier afwerken,’ zei Powers. ‘De lijkschouwer is er nog niet eens.’

‘Laat dat maar aan mij over, Powers. Heb je al wat opgeschreven?’

‘Nog niet. Ik heb het te druk gehad met deze gasten hier. Het was wel handig geweest als een van jullie een portofoon bij zich had gehad.’

‘Vertel me het hele verhaal maar eens.’

‘Wat is er met die twee?’ vroeg Powers en knikte in de richting van de open plek. ‘Waarom praten die niet met me? Edgar en Rider?’

‘Omdat ze bezig zijn. Komt er nog wat van of niet?’

‘Ik heb het je al verteld.’

‘Het hele verhaal, Powers. Je hebt me verteld wat je hebt gedaan toen je de auto had gevonden. Waarom ben je hier gaan kijken?’

‘Er valt niet veel meer te vertellen. Ik ga hier meestal even langs als ik dienst heb, om het tuig weg te jagen.’

Hij wees naar de overkant van Mulholland, naar de top van de heuvel. Een rij huizen, de meeste op kraagliggers, klampte zich vast aan de heuvelrug. Het leken net zwevende stacaravans.

‘De mensen hier bellen voortdurend naar het bureau om te zeggen dat ze hier beneden een vuurtje aan het stoken zijn, een feestje bouwen, de duivel aanbidden, dat soort onzin. Het verpest hun uitzicht. En daar hebben ze tenslotte een miljoen voor neergeteld. Dus kom ik het vuil opvegen. Meestal zijn het eikels uit de Valley die niks beters te doen hebben. De brandweer had een slot op de poort zitten, maar een of andere gek heeft hem geramd. Dat is een half jaar geleden gebeurd. Het duurt altijd minstens een jaar voordat de gemeente hier iets repareert. Ik heb drie weken geleden batterijen voor m’n Mag aangevraagd en ik zit er verdomme nog steeds op te wachten. Als ik ze zelf niet kocht, liep ik ’s nachts zonder zaklamp op straat. Maar dat kan de gemeente niets verrekken. Die lui op het stadhuis...’

‘Hoe zit het met de Rolls, Powers? Laten we even bij de les blijven.’

‘Nou, meestal kom ik hier pas als het al donker is, maar vanwege de show in de Bowl was ik vandaag eerder. Toen zag ik de Rolls.’

‘Ben je uit eigen beweging gekomen? Geen klachten van de buurt?’

‘Nee. Vandaag ben ik er op eigen houtje opaf gegaan. Vanwege de show. Ik nam aan dat er misschien indringers waren.’

‘En was dat zo?’

‘Een paar. Lui die de muziek wilden horen. Niet het gebruikelijke volk. Dat is chique muziek, om het zo maar eens te zeggen. Ik heb ze toch maar weggejaagd; en toen ze weg waren, bleef de Rolls achter. Maar er was geen bestuurder achtergebleven.’

‘En toen heb je er maar eens naar gekeken.’

‘Ja, en ik ken die geur. Ik heb m’n koevoet gebruikt en daar lag hij. De dooie. Toen heb ik me er niet meer mee bemoeid, maar de profs gebeld.’

Hij zei het voorlaatste woord met sarcasme, maar Bosch deed net alsof hij het niet hoorde.

‘Heb je namen van de mensen die je weg hebt gejaagd?’

‘Nee. Wat ik al zei, ik heb ze weggejaagd en toen pas zag ik dat er niemand in de Rolls wegreed. En toen was het al te laat.’

‘En gisteravond?’

‘Hoezo?’

‘Ben je hier toen geweest?’

‘Nee. Op zondag ben ik vrij.’

‘En op zaterdag?’

‘Dan werk ik. Ik heb zondag en maandag vrij. Ik werk vandaag alleen maar voor de vakantietoeslag.’

‘Was er zaterdag iets?’

Hij schudde zijn hoofd.

‘Wacht Drie op zaterdag is altijd druk, tot en met middernacht.

Ik had geen tijd om een stukje te gaan rijden. En voor zover ik weet hebben we hierover ook geen meldingen binnengekregen. Ik ben hier niet geweest.’

‘Je bent de hele tijd achter andere meldingen aan geweest?’

‘Ik heb het de hele nacht druk gehad met meldingen. Ik ben niet eens aan m’n 10-7 toegekomen.’

‘Niet eens even eten. Dat noem ik nog eens inzet, Powers.’

‘Wat wou je daarmee zeggen?’

Bosch begreep dat hij te ver was gegaan. Powers was een gefrustreerde agent en hij had hem op de kast gejaagd. Powers werd weer vuurrood en nam zijn Ray Ban af voordat hij wat zei.

‘Nou moet je eens goed luisteren, patser. Jij bent op tijd aan de bak gekomen. En de overblijvers? Wij krijgen geen ene moer. Ik probeer al ik weet niet hoeveel jaar een gouden plaat te krijgen en ik

heb ongeveer net zo veel kans als die gozer in die kofferbak dat het ooit zover komt. Maar ik laat me niet kennen. Ik ga nog steeds vijf dagen per week achter elke melding aan. Op m'n autoportier staat "Wij beschermen en dienen" – en dat doe ik. Dus ik heb geen zin in gezeik over inzet.'

Bosch wachtte even tot Powers uitgeraasd was.

'Sorry, Powers, ik ben te ver gegaan. Oké? Wil je een sigaret?'

'Ik rook niet.'

'Goed, we beginnen gewoon opnieuw.'

Hij wachtte even tot Powers de zonnebril weer had opgezet en enigszins gekalmeerd leek. 'Ben je hier vrijdagavond geweest?'

'Ik ben hier toen vroeg langsgegaan. Om een uur of acht. Er stond toen nog geen Rolls.'

Bosch knikte.

'Rij je altijd in je eentje?'

'Ik heb wagen-Z.'

Bosch knikte opnieuw. De Zebra-patrouille, een duizendpoot, die allerlei meldingen aannam, meestal de vervelende meldingen, terwijl wagens met twee agenten aan boord de lekkere hapjes kregen, de belangrijker, spannende meldingen. Zebra's werkten in hun eentje en konden vrijuit hun gang gaan binnen het territorium van het bureau. Ze stonden tussen de brigadiers en het werkvolk dat een deel van het bureauterritorium toegewezen kreeg, de zogenaamde basispatrouillegebieden.

'Hoe vaak jaag je hier mensen weg?'

'Een paar keer per maand. Ik weet niet hoe het zit met de andere diensten of de basispatrouilles. Maar meestal krijgt de Z dit soort kutklusjes.'

'Heb je er nog chantagebriefjes van?'

Een chantagebriefje was een kartonnen kaartje en heette officieel een Veldverhoorkaart, oftewel een vvk. Deze werd bij de politie gebruikt om iemand aan te houden die er verdacht uitzag, maar tegen wie niet genoeg bewijs was om hem in te rekenen, of als een arrestatie tijdverspilling was, zoals in dit geval voor het betreden van verboden terrein. De Amerikaanse burgerrechtenbeweging noemde dat soort aanhoudingen 'chantage en machtsmisbruik door de politie'. Die term bleef hangen, zelfs bij de politie.

‘Ik heb er een paar van op het bureau,’ zei Powers.

‘Goed. Als jij ze kunt opsnorren, willen we die graag even bekijken. Denk je dat je de agenten uit de basispatrouille kunt vragen of de Rolls ze hier de afgelopen paar dagen is opgevallen?’

‘Nu moet ik je zeker bedanken dat je me een stukje uit jullie grote boze onderzoek geeft en vragen of je een goed woordje voor me kunt doen bij de adjunct-korpschef?’

Bosch keek hem even aan.

‘Nee, maar als je die kaarten niet klaar hebt liggen om negen uur vanavond, zal ik dat zeker aan de wachtcommandant melden. En laat de mensen van de basispatrouille maar zitten. Daar gaan we zelf wel mee praten. Je wilt toch geen twee keer op rij je 10-7 missen?’

Bosch liep weer langzaam terug naar de locatie en controleerde intussen de andere kant van de grindweg. Hij moest twee keer van het grindpad het struikgewas in, om de vrachtwagen van de OPG en de bestelwagen van de Technische Recherche door te laten.

Toen hij weer bij de open plek kwam, had zijn speurwerk niets opgeleverd en was hij ervan overtuigd geraakt dat het slachtoffer in de kofferbak was vermoord toen de Rolls op de open plek stond geparkeerd. Hij zag dat Art Donovan, de medewerker van de Technische Recherche, en Roland Quatro, de fotograaf die bij hem was, al met hun werk waren begonnen. Bosch liep op Rider af.

‘Iets gevonden?’ vroeg ze.

‘Nee. Jij?’

‘Niets. Ik denk dat de Rolls hierheen is gereden met onze jongen in de kofferbak. Vervolgens doet de dader de bak open en knalt hem twee kogels door z’n kop. Hij doet de kofferbak dicht en smeert hem. Iemand pikt hem op Mulholland op. En klaar is Kees.’

Bosch knikte.

‘Hij?’

‘Dat is een statistische aanname van me.’

Bosch liep naar Donovan, die de portefeuille en het vliegticket in doorzichtige plastic enveloppen deed.

‘Art, we hebben een probleem.’

‘Dat kun je wel zeggen, ja. Ik kan best een paar dekzeilen over onze statieven trekken, maar ik denk niet dat het lukt om iedereen in